

δίαις κρυπτήρια. Είναι ὁ χορός. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ἀρχαίου
δράματος, τὸ μετροπαθές, τὸ σοφόν, τὸ παρήγορον καὶ συ-
ρωγόν τῶν δυστυχούντων, τὸ διὰ φράσεως καὶ λέξεως λυσι-
ύψηλοτέρας συμβουλευόν καὶ νοουθετὸν καὶ ἐκφράζον τὰς
τὸν πάσχοντα συμπαθείας του. Ναί, ἀκούσατε·

αὔρα, ποντιάς αὔρα,
ἄτε ποντοπόροις κομίζεις
θοῶς ἀκάτοις ἐπ' οἶδμα λίμνας,
ποὶ με τὰν μελέαν πορεύσεις;

Καὶ ἐξοκολουθεῖ οὕτως ἡ πρώτη τοῦ χοροῦ, ἡ δούλη, ἡ πρῶ-
τωτος διστάζουσα περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς. Καὶ θρηνη-
στικῶς διὰ τὸ ῥάπισμα τοῦτο τῆς εἰμαρμένης. Ὅποιαν
κὴν ἀπλότητα καὶ μελαγχολίαν ἐγκρύπτει τὸ ἄτμῳ τῆς
τὸ λιγυρόν; Ποῦ θὰ μεταφέρῃ αὐτὴν ὁ κύριός της μετὰ
καταρείπωσιν τῆς πατρίδος; Ἀγνοεῖ καὶ ἐν τούτοις μετὰ
προλέγει τὰ δεινὰ ἅτινα ἀναμένωσι τὴν ταλαίπωρον;

Δὲν βλέπει τὴν ποτὲ ἄνασσαν τοῦ Ἰλίου οἰκτρῶς κει-
κατὰ γῆς, καὶ στένουσαν, καὶ δάκρυα μυρομένην; Πῶς οἱ
ροὶ μετατρέπουσι τὰ πράγματα ἐν τῇ γῇ ταύτῃ! Οὐδὲν
μον καὶ βέβαιον ὑπάρχει· ἡ δόξα, τὰ πλούτη. . . . κατα-
σὺν τῷ χρόνῳ. Ἐκ βῆθι δυστυχῆς, σπείσε καὶ τὸ τελευταίον
δάκρυ. Τετέλεσται, δὲν ὑφίσταται ἡ Πολυξένη. Ἀλλ' ἔτι
κλαύτης πολὺ εἰσέτι. Ναί, ἀπέθανεν ἡ θυγάτηρ σου, ἡ
ἐξετελέσθη ὁ ἄγγελος τοῦ μοιραίου τέλου; σοὶ ἔφερε τὴν
βεβῆν εἰδήσιν. Ἀλλ' ἔπασεν ὡς ἀνδρεία γυνή· πρέσχε τὴν
μόν αὐτῆς εὐκαρδίως· ἀνεφώνησε θαρραλέα·

Ἐλευθέραν δέ μ'. ὡς ἐλευθέρα θάνω,
πρὸς θεῶν μεθέντες κτείνατ'.

Ὑψηλὸς λόγος, βελύς ὡς εἶναι ἡ ἀπέραντος διάνοια τοῦ
συλλαμβάνει καὶ ἡ μεγάλη καρδιά ἥτις τὸν συναισθάνεται
σάκεις ἡ γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ μέγα
κον τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ δὲν ἔδειξε διὰ τοῦ ἰδίου
τὴν ἀπεριόριστον αὐτῆς ἀποσίωσιν εἰς τὸν καθολικόν